

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director: **DIMITRIE ALEXANDRESCO**Redactor-proprietar: **I. S. CODREANU**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înaltă Curte de Casație

Licențiat în Drept și științe de Stat
Avocat**A BONAMENTUL**

Pe an, în România, cu Tabla. . . 45 lei
6 luni 20 „
3 luni 10 „
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația

București, **CALEA RAHOVEI**

Lângă Palatul Justiției

TELEFON № 16/98

NOU. — *A apărut:* Cercetări asupra Invățământului dreptului în țara Românească până la anul 1865, de d-l judecător **Andrei Rădulescu**. — De vânzare la *Curierul Judiciar*. — **Prețul 2 lei.**

Peste 6 zile va fi gata broșat **Volumul IV** p. I, **Donațiunile** din Tratatul de drept al d-lui **Professor D. Alexandrescu**. — **Prețul 20 lei broșat.**
Se poate comanda la *Curierul Judiciar*.

S U M A R

— **Alegerea dela Barou**, de d-l avocat *Em. Dan*.
— **Intrunirea avocaților:** Candidatura de decan a d-lui **D. Coșea**. — Intrunirea dela d-lui avocat *Mih. Oprescu*.

JURISPRUDENȚA

— **Casație s. I:** *Traian Ulmamei cu Radu Popescu* (Embaticul se poate dovedi și prin martori când se pretinde că posesorul a plătit întotdeauna embatic mai bine de 30 ani înainte de codul civil și că aceasta stare de fapt din vechime s'a continuat și în urmă sub legislațiunea nouă. — Dacă nu există o cerere în judecată pentru neplata embaticului, tribunalul nu poate să declare desființat embaticul numai prin voința părții de a se comporta ca embaticar) cu o **Notă** de d-l avocat *D-r G. A. Mandy*;
— **Trib. jud. Muscel:** *idem* (Despre embatic).

Rezultatele Jurisprudenței Curței noastre de Casație

— **Casație s. I: No. 1:** **Islazuri comunale.** — Regulamentul pentru măsurătoarea și hotărnicia islazurilor comunale. — Forma în care are a se face contractul pentru islazuri. — Dacă perfectarea contractului depinde de instrumentul probatoriu, adică ca contractul să fie autentic și transcris spre a se cedă comunei islazul.

— **Casație s. II: No. 1:** **Abuz de încredere.** — Pădurar al statului. — Insușirea în folosul său a unor bunuri ale statului.

— **Casație s. III: No. 1:** **Pensie.** — Cerere de a fi înscris. — Indatorire de a completa actele până la 31 Martie. — Art. 47 al. 3 legea pensilor.

ALEGEREA DE LA BAROU

Cu prilejul alegerii decanului și membrilor consiliului de disciplină al baroului de Ilfov din anul acesta, oricine poate constata cu bucurie două lucruri:

a) Membrii baroului — în special tineretul — privește alegerea cu un interes deosebit, interes care în alte vremuri n'a existat.

b) În această alegere nu se face politică.

Că nu se face politică, lucrul este cu desăvârșire îmbucurător. Am de mult convingerea — și chiar deunăzi am spus-o într'un ziar — că în țara noastră, politica a fost o adevărată otrăvă pentru instituțiunile în cari s'a amestecat.

Într'un corp distins ca acela al avocaților, unde sunt atâtea probleme complexe și delicate de rezolvat, politica n'are ce căuta.

În ceceea privește interesul pe care membrii baroului îl pun, el este asemenea foarte îmbucurător și de altă parte explicabil, față cu greutățile tot mai mari ale vieții profesionale.

Au fost timpuri — și nu e mult de atunci — când alegerea consiliului de disciplină se făcea într'o completă indiferență, și era firesc lucru ca indiferența alegătorilor să se transmită aleșilor, așa în cât de rezultatele acestei epoci de indiferență generală ne resimțim astăzi și dacă nu ne vom hotări să luăm măsuri energice de îndreptare, ne vom resimți încă multă vreme.

Mă grăbesc să recunosc că de câțiva ani încoace, indiferența de odinioară a început a se mai risipi. Acest început de risipire însă este slab și nestatornic. Cu câteva zile înainte de alegeri oarecare mișcare, câteva întruniri, discursuri multe, foarte multe, program de loc, apoi alegerea și după alegere totul reintră în calmul de mai înainte.

Ca și când interesele mari ale corpului n'ar fi permanente, ca și când n'ar exista decât la anumite epoci ce se ivesc pentru câteva zile cu regularitate la doi ani odată și apoi dispar pentru doi ani; ca și când situațiunea precară a tinerilor ce se destină carierii de avocat n'ar fi de mult și necontentit aceiași; ca și când soarta unora diu bătrâni n'ar fi mereu tot atât de grea și lipsită de siguranță.

Un început bun însă, cum zic, există, și datorita noastră este să-l încurajăm și să-l îndemnăm la statornicie.

Ziceam că situațiunea tinerilor cari se destină carierii de avocat, este precară și cred că n'am

nevoe de multe demonstrațiuni. Vorbesc bineînțeles de cei mulți și săraci, ale cărora greutateți și amărăciuni profesionale, mai cu seamă la începutul carierii, le cunosc profund, dintr'o lungă experiență.

Pe acești tineri îi îndemn să continue mișcarea începută, însă cu două condițiuni :

a) Sa se formuleze un program în care să se cuprindă dezideratele lor.

b) Să fie statornici, să nu înceteze mișcarea până la realizarea acestui program.

Un program bine determinat și o muncă statornică vor face ca pe viitor consiliile de disciplină să se aleagă, între alte condițiuni, și pe baza unui program de activitate.

Un asemenea program ar putea îmbrățișa, între altele, următoarele chestiuni.

1. *Stagiul*.—Pentru mine stagiul în avocatură, este o chestiune de o importanță hotărâtoare. Fără un stagiu efectiv și serios nu vom putea îndrepta mai nici unul din relele de cari suferă corpul nostru.

În nici o altă profesiune ca în avocatură, nu există o atât de bruscă tranziție dela teorie la practică. În medicina, studentul de ieri poate începe practica profesiunii imediat ce a dobândit doctoratul, fiindcă această practică el a făcut-o ani îndelungați. Acelaș lucru se petrece în arhitectură, inginerie etc.

Studentul în drept însă nu face nici o practică și de aceea este foarte explicabil că a doua zi după terminarea studiilor, tânărul avocat să fie cu totul dezorientat și să-l vedem începându-și cariera în condițiuni pline de greutateți și de amărăciuni, iar alte ori în condițiuni reprofabile.

Ce ați zice de un student la medicina, care în tot timpul studiului n'ar fi pus mâna pe bisturiu, și a doua zi după obținerea doctoratului ar fi chemat să facă operații?

Este nevoie neapărată, pentru folosul începătorului în carieră, pentru îndrumarea lui pe un drum sănătos, pentru demnitatea lui și a corpului, ca în ziua când se va prezenta la bară, să aibă o pregătire mai solidă.

Această pregătire nu se poate obține, cum zic, decât printr'un stagiu efectiv și serios.

Dar cum să fie în practică acest stagiu?

La această întrebare, răspunsurile pot diferi. N'am pretențiunea să dau o soluțiune, cred însă că s'ar putea face următorul lucru :

Tânărul care și a terminat studiile juridice să fie obligat a face doi ani de stagiu; primul an în activitatea judecătorească, al doilea an în avocatură.

Prin activitatea judecătorească înțeleg ca stagiul să ia parte la lucrările tribunalului civil, comercial, notariat, corecțional și la lucrările par-

chetului, atașat pe lângă grefier, procuror și judecător.

În al doilea an stagiul să fie atașat pe lângă un avocat mai vechi, și să nu pledeze decât în prezența și asistența sa.

În ceea ce privește activitatea judecătorească, nu intru în detalii. Se va reglementa prin lege condițiunile de admitere, modul de practicare, obligațiunile celor chemați să ajute pe stagiul a face practică reală (grefieri, procurori, judecători), timpul și condițiunile trecerii dela o lucrare la alta, dela judecătoria la tribunal, dela tribunalul civil la cel comercial, dela parchet la notariat etc. etc.

Se va stabili numărul acestor stagiari și în cazul când s'ar prezenta mai mulți candidați, atunci vor fi admiși prin concurs, reglementându-se situațiunea celor căzuți la concurs.

În al doilea an am zis că stagiul va fi atașat pe lângă un avocat mai vechi. Aci se va ridica desigur chestiunea dacă stagiul va fi dator să muncească gratuit, sau va fi retribuit.

În contra retribuțiunii, avocatul vechi ar putea zice: «Înțeleg să fiu obligat a primi și a conduce primii pași ai stagiului timp de un an, dar nu înțeleg să fiu obligat să-l plătesc, fie pentru motivul că eu însumi nu dispun de prea multe mijloace, fie pentru motivul că stagiul ce mi-a fost destinat nu'mi aduce nici un serviciu, fie, în sfârșit, pentru motivul că am secretarul meu care mă ajută în mod real și de serviciile căruia nu mă pot dispensa pentru ca să primesc un începător necunoscut».

Recunosc că obiecțiunea e serioasă și totuși inclin pentru ideia retribuțiunii. Nu se poate concepe sprijinul, spiritul de solidaritate și colegialitatea, fără o brumă de sacrificiu.

Într'o concepțiune egoistă s'ar preconiza principiul: «fie-care pentru el» și am asista atunci la acest spectacol trist, ca avocații mari și bogați, cari ar putea da fără multă pierdere, ceva din lumina și bogăția lor, să privească cu indiferență la svârcolirile deseori foarte amare, ale celor mulți și săraci.

Nu cred ca aceasta să fie concepțiunea adevărată și merită să înalțe și să solidarizeze corpul. Știu din potrivă că mulți dintre fruntașii noștri actuali, au ridicat cele mai înalte trepte ale carierii, mulțumită desigur și meritelor lor, dar mulțumită în bună parte sprijinului real și generos al bătrânilor din trecut, în sufletele cărora se pare că încăpea mult mai puțin egoism decât în zilele noastre.

Oricum ar fi și orice soluțiune s'ar da în practică stagiului, un lucru cred că trebuie să fie în afară de discuțiune și anume: Stagiul să fie serios și efectiv.

Dreptul la pensiune. Nu-mi propun să intru în examinarea teoretică a acestei chestiuni, fiindcă am convingerea că dacă sunt țări în cari soluțiunea poate fi discutabilă, la noi discuțiunea nu încap.

Aiurea, acolo unde funcționarul, lucrătorul, profesionistul, etc. este om cu prevedere și cu grije pentru bătrânețile lui, acolo se poate contesta dreptul statului de a-l *constrânge* să pună deoparte ceva din ceia ce câștigă, pentru fondul de pensii; la noi însă, unde simțul prevederii este mai puțin dezvoltat, dreptul de intervențiunea și de constrângere al Statului este imperios și legitim.

La ceiace privește profesiunea de avocat, sunt de părere că trebuie neapărat reglementat dreptul la pensiune, cu atât mai mult, cu cât profesiunea este grea, va fi din ce în ce mai grea, așa că la o vârstă mai înaintată, avocatul se va găsi cu puterile istovite, incapabil să mai muncească. Și dacă la momentul acela el nu va avea asigurat cel puțin strictul necesar, atunci ne va fi dat să asistăm mereu la aceleași situațiuni dureroase cari ne-au strâns inima de atâtea ori. Și, cum zic, trebuie să ne gândim la realizarea fondului și dreptului de pensie, cu atât mai mult și mai grabnic, cu cât greutatea vieții și ale profesiunii sunt din ce în ce mai mari.

Nu vreau să intru în amănuntele modului de reglementare al dreptului de pensiune, fiindcă ar trebui să dau articolului de față în care mi-am propus să enunț numai câte-va principii, o desvoltare prea mare. În linii genarale cred că trebnesc două lucruri:

a) Avocatul să fie obligat a depune pe fiecare lună o sumpă pentru fondul de pensii, sub sancțiunea ștergerii din barou în caz de neexecutare.

Socotesc că dacă o asemenea gravă sancțiune există pentru neplata cotizațiilor destinate bibliotecii, ea se va putea înscrie în lege și pentru cotizațiile destinate fondului de pensii.

b) Unul din mijloacele de alimentare a fondului de pensiuni să fie repartițiunea mai justă și mai proporțională cu câștigul, a cotizațiunilor lunare actuale.

Mă explic. Astăzi în baroul de Ilfov un avocat care câștigă sute de mii de lei pe an plătește pentru bibliotecă și pentru cheltuelile baroului o cotizație lunară de 6 (șase) lei, iar un avocat începător care nu câștigă poate nici o sută de lei pe lună plătește 3 (trei) lei.

Nu știu și nici nu vreau să examinez motivele acestei deosebiri, care nu cred să fi avut de scop stabilirea unei contribuții proporționale cu câștigul, fiindcă atunci aș numi-o pur și simplu ridiculă, căci cel de proporție ar fi acela în care cel ce câștigă

100 lei dă 3 lei, iar cel ce câștigă 200.000 lei dă 6 lei?

Negreșit că chiar dacă n'ar fi vorba de alimentarea fondului de pensii, încă ar trebui ca cei ce câștigă mult, să platească într'o măsură mult mai mare; când însă va fi vorba de realizarea fondului și dreptului de pensie, atunci va trebui stabilit ca partea contributivă a fiecăruia să fie într'un raport mai rezonabil față cu câștigul.

Repet că e vorba de cotizația lunară ce se plătește și astăzi pentru bibliotecă și cheltuelile baroului, care cred că trebuie fixată pe alte baze *in vederea alimentării fondului de pensii*, și nu de suma ce va fi obligat să depună fiecare avocat pentru pensiunea sa, căci această din urmă sumă se va fixa pe alte baze și va fi în raport cu pensia la care va avea drept, pensie care desigur nu va putea depăși un anumit maximum.

Străinii în barou. O chestiune care ar trebui să ne preocupe serios pe toți, în deosebi pe cei tineri, este chestiunea străinilor al cărora număr în barou devine tot mai îngrijitor.

Va trebui găsit un mijloc care să împedice creșterea acestui rău chiar în cazul când s'ar găsi parlamente cari cu o ușurință condamnabila, ar împământeni cu duimul pe aceia cari n'au avut și nu vor avea nici odată vre-o legătură cu credința, cu suferințele și cu aspirațiunile acestui neam.

Fiindcă mă tem să nu dau prea mari proporții articolului de față, nu pot examina mai amănunțit și alte chestiuni cari ar putea face parte dintr'un program, cum ar fi: *Casa de-ajutor și economie a corpului; concursul pentru ocuparea locurilor de avocați la toate sau la unele din autorități; obligativitatea părților de a prezenta actele de notariat semnate de avocat* (ceea ce s'ar apropia de obligativitatea părților de a fi reprezentate prin avoué); *reglementarea asistenței judiciare; premii de incurajare pentru scrierile și conferințele stagiarilor; reglementarea numirilor de administratori, sechestrui judiciari; schimbarea orelor de ședință etc. etc.*

Toate aceste chestiuni, precum și oricari altele ce ar avea de scop să aduca îmbunătățiri în corpul nostru, trebuesc examinate, dezbătute, și odată fixați asupra lor, să le inserim în programul viitorului și să luptăm cu stăruință pentru înfaptuirea acestui program.

Nu mai așa, cu un plan bine determinat, cu sistemă și cu muncă stăruitoare, vom reuși să înfaptuim reformele a căror necesitate o recunoaștem cu toții și cari vor fi chemate să întărească și să înalțe tot mai mult corpul nostru.

INTRUNIREA AVOCAȚILOR

Candidatura de decan a D-lui Comșa

Intrunirea dela d-l avocat Mih. Oprescu

Cum la o întrunire precedentă se propusese candidatura de decan a d-lui D. Comșa, adunarea l-a invitat să-și expună programul său de activitate și părerile cu privire la desideratele corpului avocaților.

D-sa a început prin a spune că în primul rând va continua opera vechiului consiliu din care a făcut parte și în deosebi a fostului decan d-nul Mih. Antonescu. Acesta a declarat că după o muncă de 8 ani nu mai poate candida și-i face onoarea să susție candidatura d-lui Comșa. De sigur că nimeni n'ar putea să reprezinte mai bine corpul ca fostul decan, d-sa însă desistându-se, d-l Comșa declară că consideră ca o datorie de a continua opera începută, mai cu seamă față cu candidaturile și curente de natură a distruge o asemenea operă.

Punctele de program sunt cele pentru cari a luptat fostul decan, și cele cari sunt în rezoluțiunile congresului dela Iași, și anume:

1. Să se introducă prin lege stagiul efectiv conform rezoluțiunei congresului dela Iași luată în urma propunerii d-lui Comșa, redactată de o comisiune din care a făcut parte fostul Decan, d-sa și alții, și anume *un stagiul efectiv de trei ani* după care candidatul va da un examen practic înaintea consiliului de disciplină, etc.

E absolut în interesul justiției ca cei însărcinați s'o lumineze să nu facă practică păgubitoare impricinațiilor.

2. Să se admită *privilegiul pentru onorariu* cerut de d-l M. Antonescu cu ocazia votării legii din 1906;

3. Să se revizuiască toate legile votate dela 1907 încoace prin cari s'a înlăturat pentru pledarea proceselor și redactarea actelor dela judecătoria în anumite cazuri avocați, înlocuindu-se cu notarii foarte puțin pricepuți. S'a iscat o mulțime de procese din cauza relei redactări de acte.

Trebue ca orice acțiune să fie semnată de un avocat pe răspunderea lui, și orice act prezentat la autentificare să fie semnat de el și pe răspunderea sa personală civilă și disciplinară. În Franța unde lumea e mai instruită, acțiunile se fac de *avoués*, iar actele de *notari*. Dacă acolo s'a simțit necesitatea ca asemenea acte să fie făcute de oameni de legi, aceiași necesitate e și la noi; prin urmare, avocații cari fac la noi oficiul de *avoués* și de notari trebuie să redacteze și să semneze asemenea acte. Interesele părților sunt dese ori compromise numai din cauza unei proaste redacțiuni a actelor.

În această privință s'a făcut deja un mare progres fiind obligatorii redactarea de către avocați a actelor mai importante, ca acelea pentru înstrăinări de imobile, ipotecă, transacție, etc. Trebuie însă să facem un pas înainte.

5. Avocatul fiind auxiliarul justiției, înlocuind conform legii de organizare judecătorească când trebuința cere pe procuror și pe judecător, el trebuie considerat ca făcând parte din personalul justiției. Orice atingere i s'ar aduce în Palatul de justiție sau aiurea din cauza exercițiului profesiei sale, trebuie considerată ca ultragiu și pedepsit ca atare.

6. Incidentele dintre magistrați și avocați nu trebuiesc rezolvite după dreptul comun. Trebuie să fie instanțe speciale compuse din magistrați și avocați, cari să rezolve aceste incidente ca fiind petrecute între persoane de aceeași treaptă și autoritate. O asemenea dispoziție este

utilă mai mult pentru a da un mai mare prestigiu avocaților, fiindcă din ferocire, în fapt, grație curtoasiei magistratilor și avocaților asemenea incidente suat foarte rari.

7. Trebuie modificată legea în sensul că Decanul sau Îocitorul său să poată pune la dosar plângerile contra avocaților ce i se par vădit nedrepte.

Samsarii au de obicei să îndemne pe elenți să facă plângeri nedrepte, mai cu seamă contra avocaților tineri.

8. Să se dea putere Consiliilor de disciplină ca atunci când găsește că plângerea ce s'a făcut contra unui avocat pe lângă că e nefondată a fost făcută cu rea credință și cu intenție vexatorie să aplice amenzi reclamantiilor. În situația actuală se abuzează de acest drept, iar avocații calomniați obțin greu satisfacție. Este foarte greu pentru avocați, ca pentru toate plângerile nedrepte să susție un proces corecțional pentru denunțare calomnioasă.

9. Trebuie luate măsuri pentru facerea unei societăți de ajutor mutual a avocaților fie într'o formă mai simplă punându-se în aplicare proiectul executat în parte de actualul decan, fie cu reasigurări. Trebuie însă în mod grăbit să se facă ceva, căci e penibil și slăbește prestigiul baroului situația avocaților cari la bătrânețe n'au eu ce trăi.

10. Plaga cea mai mare a baroului a rămas încă *samsarii*. Deși prin legea din 1906 s'a luat măsuri foarte bune contra samsarilor pedepsindu-se *cine pentru remuneratiune intervine în mod obișnuit pentru a procura procese* cu închisoare corecțională, totuși dispozițiile din art. 25 și 26 prin care se dă în atribuțiunea procurorilor generali și procurorilor, cu apel la Curte sau tribunal, de a interzice accesul în localul instanțelor judecătorești și în împrejurimi mijloacitorilor de procese, n'au fost destul de eficace.

Cu toată lupta energetică a fostului decan și a consiliului de disciplină samsarii încă mișună în Palatul de Justiție compromițând reputația avocaților și magistratilor, împiedicând pe tinerii avocați să-și facă o clientelă în mod corect. Trebuie modificată legea în sensul ca măsura de a isgoni din Palatul de justiție pe samsari să fie luată de decan, cu drept de apel la Curtea de apel.

Avocații sunt interesați ca să se ia măsuri contra samsarilor. Reprezentantul lor va lua măsuri mai rezeși și mai eficace.

11. Trebuie lămurit art. 69 din legea Corpului în sensul jurisprudenței Consiliului de disciplină și anume că secretarii nerecunoscuți de acest Consiliu să nu poată lucra în Palatul de justiție. (Sub acest nume se strecoară o mulțime de samsari).

12. E de dorit ca avocații să se presinte înaintea instanțelor judecătorești într'o ținută mai deosebită și cu un semn distinctiv.

D-l Comșa declară că garanția că va lucra pentru acest program, este trecutul său. D-sa a contribuit în diferite întruniri și congrese la redactarea desideratelor corpului, și e convins de utilitatea lor. Speră că în actualul parlament nu va găsi opoziție pentru realizarea acestor desiderate nefiind un *curent ostil lor*. În ce privește alegerea decanului trebuie să se susție la decanat numai persoane care profesază în mod efectiv avocatura.

D-l M. Parasehivescu, reproșează d-lui Comșa că n'a prim t să candideze ca decan acum 2 ani când a fost rugat cu insistență de tinerii avocați. D-sa crede că cel mai indicat pentru a satisface desideratele avocaților e d-l Al. Constantinescu care face parte dintr'un partid care va veni în curând la putere.

D-l Ciureu-Paraschivescu susține, că d-l Al. Constantinescu nu va putea modifica legea votată în ultima legislatură liberală și care țigănesc pe avocați.

Trebuie să alegem ca decan o persoană care e în continuare relațiuni cu noi. Și care să poată continua opera d-lui Antonescu. Această persoană e d-l Comșa, pe care-l recomandăm chiar d-l Antonescu.

D-l Comșa va fi nesu prestigiul corpului din care face parte făcând avocatură în sensul adevărat al cuvântului, neocupându-se cu alte afaceri alături cu avocatura.

D-l Angelescu, susține de asemenea candidatura d-lui Comșa, ca unul care cunoaște aspirațiunile și tendințele avocaților pentru care a luptat totdeauna.

D-l Ursulescu recomandă de asemenea candidatura d-lui Comșa, pe care-l roagă de a susține totdeauna și apăra pe avocații tineri.

Adunarea votează ca să se susțină candidatura d-lui Comșa și programul expus de d-sa.

Pentru discuțiunea mai detaliată /a punctelor din program și pentru fixarea membrilor din consiliu se anunță 2 întruniri una din 28 Octombrie la d-l Comșa, No. 6 strada Scaune și alta Mercuri 30 Octombrie la d-l N. Alexandrescu, strada Armenească No. 24.

Intrunirea a luat sfârșit la orele 12 noaptea.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența dela 14 Maiu 1913

Președenția d-lui C. R. MANOLESCU, președinte

Traian Ulmamei cu Radu Popescu

Embatic. — Dacă legea prevede ca embaticul să se facă prin act scris — Dovedirea lui cu martori. — Cazul când e admisă această dovadă — Neplata embaticului. — Dacă embaticarul poate fi expropriat fără judecată și fără a i se acorda sorocul de 6 luni. — Art. 2 partea III, cap 5 și art. 4, cap. III, partea III-a codul Caragea.

1. Dispozițiunile art. 2, partea III, cap. 5 din codul Caragea, care prevede că embaticul să se facă în scris nu sunt cerute ad solemnitatem, ci ad probationem.

De aici rezultă că embaticul, ca orice tocmeală, se putea dovedi sub acea legislațiune prin orice fel de probă, prin urmare și prin martori când se pretinde că posesorul a plătit în todeauna embatic mai bine de 30 ani înainte de noul cod civil și că această stare de fapt din vechime s'a continuat și în urmă, sub legislațiunea nouă.

2. În caz de neplata embaticului, embaticarul nu poate fi expropriat până ce mai întâi nu i s'a acordat de judecată sorocul de șase luni și n'ar fi fost următor a plăți.

Prin urmare, dacă nu există o cerere în judecată, pentru neplata embaticului, tribunalul nu putea fără violarea art. 4, cap. 3, partea III din codul Caragea să declare desființat numai prin nevința părții de a se mai comporta ca embaticar *).

Decizia No. 359/913. — Casată după recursul făcut de Traian Ulmamei, sențița Trib. Muscel No. 520/912,¹⁾ dată în proces cu Radu Popescu.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier Al. D. Dobricăanu;

Pe d-nii avocați P. Borș și Em. Antonescu, în desvoltarea motivelor de casare; și

D-nii avocați E. Pantazi și S. Rosental, în combateri.

*) Acest rezumat a fost publicat în No. 51/913, pag. 995.

¹⁾ Vezi tot în acest număr la pag. 743.

Deliberând.

Asupra motiunilor I de casare :

I. «Exces de putere și violarea art. 1415 din c. civil, combinat cu art. 189¹⁾ și 1895 acelaș cod Am invocat în apel ca și la prima instanță excepțiunea preempatorie de fond a prescripțiunii trentenare și chiar «decenală, care făcea inadmisibilă acțiunea revendicantului tutore legal; probă, practica sentinții și concluziunile scrise ale avocatului meu Toțu Tribunalul, după ce prin mai multe considerente ale sentinței sale declară valabilă în principiu acea acțiune, apoi într'un penultim considerent decide, că este temeinică și dovedită chiar în fapt pentru motivele din cartea de judecată No. 87/912 a judecătoriei ocolului Ștefănești, pe care o adoptă. Diferența însă este foarte mare între ambele hotăriri. Pe când cartea de judecată admite numai în parte acțiunea recunoscând reclamantului dreptul la nuda proprietate a locului de 2 hectare în litigiu, cu obligația pentru mine de a-i servi otajnă conform vechii legiuri, prin sentința Tribunalului se admite acțiunea în total, obligându-mă a i delasa imobilul (via) în absolută și definitivă proprietate»

«Mi se respinge finele de neprimire propus prin considerentul căcă imi e de prisos prescripția invocată. De oarece a reeși din depunerile martorilor audiați, că autorii mei ar fi dat autorilor reclamantului otajnă, cel puțin până la anul 1877. Nu contest doctrina ca valabilă juridiceste când recunoaște instanțelor de fond dreptul de a stabili, bazându-se pe depuneri de martori, existența unei emfiteoze ab antiquo, adică eu aș fi posedat sub vechea legiuire înainte de 1865 via în litigiu ca simplu embaticar. Când, însă după aproape jumătate de secol, mi se intentă această acțiune în revendicare erijându-se în proprietar emfiteotic și voină să devină prin anulare emfiteosei în proprietar absolut am dreptul, contestându-i să fi primit vr'odată dela mine, sub legiuirea nouă actuală, otajnă, să cer a se casa sentința atacată ca considerând ilegal dovedită cu martori pretinsul contract emfiteotic dintre noi Nimeni nu dezice admisibilitatea probei testimoniale în sensul cel mai larg pentru toate contestațiunile, relative, bine înțeles, la fapte petrecute sub legea Caragea. (V. art. cap. I, partea III) Nu dezicem nici doctrina stabilită pentru fapte din legea veche că cerința legiurii Caragea în art. 2, cap. 2, partea III-a, în privința existenței embaticului de a exista din acte scrise, este un postulat numai ad probationem, nici cum ad solemnitatem. Cătă însă să se recunoască numai puțin valabilă doctrina și jurisprudența și ca un principiu nestrămutat în drept, care privește ordinea publică, că instanțele de fond sunt datoare să înlăture proba testimonială în dovedirea existenței embaticului sub actuala lege; căci precum chiar chitanțe scrise posteroare punerii în aplicare a codului civil, așa și depuneri de martori atestând de embatic sub actuala lege, sunt acte care dacă se admit ar permite reinființarea unui embatic, ceea ce actuala lege (art. 1415 c. civ.) prohibă expres. Iată cuvintele pentru care credem că Tribunalul întemindu-se pe martori în stabilirea pretenției emfiteoze, pe care zice că o consideră anulată comite un manifest exces de putere, violând art. 1415 din cod. civil și respingându-ne prescripțiunea, violează art. 1890 și 1895 c. civ.»

Având în vedere sentința supusă recursului, din care rezultă că intimatul în recurs, Radu Popescu, în calitate de administrator legal al averii minorilor săi copii, instituți legatari particulari de defunctul lor unchi Gh. Vlădescu prin testamentul autentic din 1904, a intentat acțiune contra recurentului Traian Ulmamei pentru revendicarea a 2 hectare de vie asupra cărora testatorul căt a trăit și autorii lor, au perceput otajnă dela Barbu Ojelescu și copiii acestuia Lința și Ion B. Ojelescu, vânzătorii către recurent ai viei în 1905;

Că, judecătorul ocolului Ștefănești, după ce stabilește prin martori și recunoașterea făcută de Barbu Ojelescu cu ocaziunea procesului cu Apostol Vlădescu - în care s'a dat sentința No. 74/45, că autorii recurentului au avut posesia embaticară înainte de punerea în aplicare a codicului civil, iar autorii minorilor numai dreptul de nudă proprietate, decide că și minorii au dreptul numai de nudă proprietate asupra locului în litigiu

cu dreptul de a lua otajnița dela actualul deținător, recurentul T. Ulmamei;

Că, în contra cărții de judecată a primei instanțe, ambele părți făcând apel, intimatul susținând că embaticul fiind desființat are drept de plină și absolută proprietate, iar recurentul susținând că a dobândit dânsul prin prescripțiune proprietatea locului Tribunalul prin sentința de față respinge apelul recurentului, admite în total apelul intimatului și declarând desființat embaticul obligă pe recurent să restituie pur și simplu minorilor locul revendicat;

Având în vedere că rezultă din zisa sentință că recurentul s'a apărut înaintea Tribunalului, că chiar dacă vânzătorii și autorii săi au plătit odată otajnița în urmă însa, la 1872, ei au făcut contestație la hotărnicia ce voia să facă autorul testatorului care a fost admisă prin sentința No. 48/72 așa că dela această epocă intertentinut titlul posesiunii lor și plătin otajnița, autorii săi au dobândit proprietatea absolută prin prescripțiune de lungă durată;

Că, Tribunalul adoptând în această privință motivele cărții de judecată constată din sentința No. 74/45 și din declarațiile martorilor că autorii recurentului, au plătit otajnița lui Gh. Vlădescu și autorilor acestuia din timpurile vechi atât înainte cât și după sentința din 1872, până în anul 1877; că dela această dată până la 1904, când s'a urmat procese între dânsii, care au întrerupt prescripțiunea nefiind trecuți treizeci de ani, prescripțiunea invocată de recurent, nu s'a putut împlini;

Considerând că dispozițiunile art. 2 partea 3, cap. V din codul Caragea care prevăd ca embaticul să se facă în scris, nu sunt cerute ad solemnitate și ad probationem; că de aci rezultă că embaticul — ca orice tocmală — se poate dovedi sub acea legislațiune prin orice fel de probă; prin urmare și prin martorii, când se pretinde că posesorul a plătit întotdeauna embaticul bine de treizeci de ani înainte de codul civil și că această stare de fapt din vechime s'a continuat și în urmă sub legislațiunea nouă;

Că așa fiind, când judecătorul de ocol, a cărui motive le adoptă Tribunalul, se întemeiază în speță pe arătarile martorilor spre a stabili constituirea embaticului sub codul vechi și numai continuarea plății embaticului sub legea actuală, n'a violat nici articolul art. din lege, nici art. 1415 din c. civ., care opreste pe viitor înființarea unor asemenea convenții de embatic;

Considerând, pe lângă aceasta că judecătorul de ocol spre a stabili existența embaticului anterior codului civil se întemeiază încă și pe recunoașterea lui Barbu Oțelea, autorul recurentului, făcută cu ocaziunea unui proces cu autorul intimatului și care s'a terminat cu hotărnicia No. 74 din 1843, ceace este suficient a menține sentința Tribunalului independent de critica adusă probei testimoniale;

Considerând de asemenea că Tribunalul constatând în fapt că dela 1877 de când recurentul a încetat de a plăti otajnița și a început a posedea cu titlu de proprietar, n'au trecut cei 30 de ani de prescripțiune de oarece la 1914 cursul ei a fost întrerupt prin procesele urmate între părți, cu drept cuvânt a respins prescripțiunea de lungă durată și n'a violat nici art. 1890 cod. civil;

Că în ce privește mijlocul de apărare, întemeiat pe prescripțiunea decenală, enunțat prin motivul de recurs, din sentința Tribunalului se constată că nu a fost invocat înaintea sa și deci nu poate fi luat în cercetare;

Că de aceia acest motiv de recurs este neintemeiat;

Asupra motivului II de recurs:

«Exces de putere și violare a art. 4 cap. III, pag. 3 din codul Caragea Dacă primul motiv s'ar crede neintemeiat și s'ar considera valabilă sentința Tribunalului, care confirmă în favoarea reclamantului un drept de embatic înființat sub vechea legiuire Caragea și continuat sub actuala lege

printr'o posesiune de lungă durată, totuși judecata nu putea recunoaște aceluși drept o extensiune peste titlul său, titlu care emană dela autorul său defunct Gh. Vlădescu Dreptul acestuia fiind de nud proprietar, iar al meu de embatic — cum de atingeri am și declarat în instanța de apel — era absolut nepemisi Tribunalului să recunoască cum a făcut, adversarului dreptul de absolută proprietate asupra locului în litigiu Un contract de locațiune perpetuă fiind bilateral, conține drepturi și obligațiuni reciproce. Nudul proprietar are dreptul ași conserva acest gen de proprietate limitată, primindu-și otajnița, lăsându-mă neimpiedicat pe mine embaticarul în folosința lucrului; iar eu embaticarul având dreptul folosinței limitat cu obligație de a răspunde otajnița. Desființarea și exproprierea embaticului nu poate rezulta decât în virtutea dreptului comun, adică așa cum se prescrie prin vechea legiuire, sau se desființează conform art. 5 când plantațiunile s'ar fi distrus, caz care nu a făcut obiectul litigiului de față și dacă din forță majoră — filoxera — via era în distrugere ea s'a replantat cum se stabilește prin procesul verbal al judelei de ocol dela fața locului Sau prin neplata embaticului în curs de trei ani conform art. 4, având dreptul nudul proprietar, pentru a mă expropria, să facă acțiune în expulzare, ceiace nu s'a făcut cu obligația pentru judecată a mi acorda un termen de șase luni și numai când nici la acest termen nu plătește otajnița să se facă expertizarea plantațiunilor și îmbunătățirilor făcute de embatic pe acel loc să se rescompere achitându-se valoarea acestora, după care apoi să fiu expulzat În specie Tribunalul acorda acțiunea în revendicare niște efecte trecând peste dreptul de conservare al nudului proprietar, căci mă expropriează în mod arbitral de înșăși dreptul ce am ca proprietar embaticar și mă trimite să-mi cat pe calea principală indemnizarea pentru plantațiuni. Se pretextează între atele, că stabilirea quantumului embaticului ar fi imposibil de precizat ca și când acest lucru nu reese deși din depunerile martorilor ca este una din douăzeci și ca și când doctrina n'a stabilit, că fiind recunoscut judecătorul, embaticul sub care au existat, condițiunile se pot statua prin toate mijloacele de probațiune. Deci s'a comis un evident exces de putere: recunoscându-se adversarului nu un simplu drept de nud proprietar ci de proprietar absolut, expropriindu-mă de dreptul meu de proprietar embaticar și s'a violat articolul precizat din vechea legiuire Caragea»

Având în vedere că din concluziunile scrise aflate la dosar, rezultă că recurentul a invocat în subsidiar ca mijloc de apărare de a i se recunoaște intimatului cel mult dreptul de a percepe embaticul, cum a decis l-a instanța și că aceasta cerere a făcut-o cu ocazia dez-baterilor care au dat loc la divergență;

Având în vedere că după dispozițiunile art. 4 cap. 3 partea 3-a codul Caragea «când stăpânul clădirii sau al sădării nu va plăti în trei ani ce s'a tocmii a da, să se tragă în judecată și după ce-i va da judecata soroc de șase luni și iarăși nu va plăti, atunci să prețuiască lucrul cel sădit sau ciădit în starea ce se va găsi și să'l răscompere stăpânul locului iar clăditului să se isgonească;

Considerând că de aci rezultă că în caz de neplata embaticului, embaticarul nu poate fi expropriat decât ce mai întâi nu i s'a acordat de judecată sorocul de 6 luni și n'ar fi urmat a plăti;

Că, în speță intimatul nefăcând contra recurentului, cerere pentru neplata embaticului — cum prevede legea Caragea — Tribunalul nu putea fără a viola dispozițiunile citatului text de lege, să declare desființat embaticul numai prin nevoiața recurentului de a se comporta ca embaticar și prin faptul sa de a se fi pretins la început de proprietar absolut al locului în litigiu;

Că acest motiv de recurs fiind astfel întemeiat, sentința Tribunalului urmează a fi casată și a se trimite afacerea a fi judecată de alt tribunal, numai în ce privește cererea subsidiară a recurentului, care a făcut obiectul acestui motiv de casare;

Pentru aceste motive, Curtea casează etc.

NOTA.—Credem că înalta Curte de casație a

dat o interpretare ca totul greșită paragrafului 4, din cap. V, partea III a codului Caragea, făcând aplicația acestui paragraf în locul celui următor.

Intr'adevăr, spiritul legislatorului, când a redactat acest § 4, era condus de un *sentiment de milă*. Prevăzând unele fapte, unele împrejurări excepționale, ca: război, inundație, secetă, etc., circumstanțe ce puteau, la un moment dat, împiedica pe embaticarul să-și plătească otajnița în mod regulat, fie în bai, fie în natură, — după convenția stabilită, — legislatorul a vrut să puie pe muncitorul pământului la adăpostul unei severități exagerate a nudului proprietar. Iată de ce a dispus că dacă otajnița nu se va plăti *timp de 3 ani și dacă pentru acest motiv se va cere rezilierea contractului de embatic, judecata va putea da un termen de șase luni*.

În speța supusă Inaltei Curți de casație, nu găsim însă împrejurările sus arătate. Avem un embaticar care timp ce 20 ani n'a plătit redevența și n-a plătit-o *nu pentru că nu poate, ci pentru că nu vrea*. El se pretinde proprietar absolut al terenului, el neagă calitatea sa de embaticar. Cum să se aplice atunci § 4? Credem că Curtea de casație ar fi trebuit să aplice § 5, și în consecință să respinga pur și simplu recursul.

În ceea ce privește § 5, i-am comentat pe larg, în mod obiectiv, în *Curierul Judiciar*, No. 15-18 din 1909 și cu toată părerea contrară a ilustrului nostru amic și confrate, d-l D. Alexandresco, nu ne-am schimbat raționamentul nostru. Ceva mai mult. Credem că, în speța, chiar d-sa, de astă dată cel puțin, va fi de părerea noastră.

Dr. G. A. MANDY

TRIBUNALUL JUDEȚULUI MUȘCEL

Audiența de la 4 Decembrie 1912

Președinția d-lui N. JAC CONSTANTINESCU președinte
Sentința civilă No. 520¹)

Embatic. — Acțiunea ce are un proprietar embaticar în contra unui terțiu usurpator care se pretinde proprietar. — Proba cu martori. — Admisibilitatea ei pentru a se dovedi că s'a plătit un embatic.

1) Dacă un embaticar nu mai voește la un moment dat să-și conserve această calitate și dacă face acte de exclusiv proprietar, el nu poate fi obligat de nudul proprietar a rămâne embaticarul său, și în acest caz aceluia îi revine dreptul integral al proprietății sale liber de desmembrământul embaticar și calea pentru a intra în plenitudinea drepturilor sale, nu poate fi decât acțiunea în revendicare, iar nu acția în isgonire rezervată de codul Caragea numai în ce privește pe embaticarii cari, fără a articulari vre-un alt drept decât acela al embaticarului lor nu pot sau nu voesc a-l achita la timp nudului proprietar.

2) Proba cu martori este admisibilă pentru a se dovedi că s'a plătit un embatic, nu pentru stabilirea însă a însuși acestui drept de embatic, ci numai când

se susține că plata embaticului a constituit un mijloc de posesiune spre a duce la prescripție în lipsă de alte titluri ale nudului proprietar, atunci când s'ar vedea uzurpat în drepturile sale.

Tribunalul,

Având în vedere apelurile făcute de Radu Popescu în calitate de reprezentant legal al minorilor săi copii și de Traian Ulmamei, în contra cărții de judecată a judecătoriei ocolului Ștefănești No. 80 din 8 mai 1912:

Având în vedere că prin această carte de judecată s'a admis în parte acțiunea lui Radu Popescu, căruia i s'a recunoscut în numele minorilor săi copii dreptul la nuda proprietate asupra imobilului în litigiu, cu dreptul de a percepe otajnița conform vechii legiuiri dela Traian Ulmamei, deținătorul de azi al acestui imobil;

Având în vedere că apelantul pârît Traian Ulmamei, atât înaintea primei instanțe, cât și în apel înaintea tribunalului, a susținut că nu înțelege a se comporta ca embaticar al pământului în litigiu, ci ca proprietar absolut, cumpărător al drepturilor lui Ion Șt. Ojelescu și Lința N. Minculescu, pe care pretinde că îi știa proprietari ai acestui pământ;

Având în vedere că pârîtul Traian Ulmamei, a refuzat categoric de a fi considerat ca otăjnicer al reclamanțului Radu Popescu, lucru ce rezultă din chiar atacarea cu apel a hotărârii primei instanțe, prin care fusese declarat ca atare și prin faptul susținerii acestui apel înaintea tribunalului;

Având în vedere prin urmare, că naște cestiunea de a se ști ce acțiune are proprietarul embaticar în contra unui terțiu uzurpator, care se pretinde proprietar absolut asupra imobilului său sau chiar în contra propriului său otăjnicer, care ar ridica asemenea pretențiuni și care din asemenea motive, iar nu din lipsă de neglijență ar refuza plata embaticului;

Având în vedere că pentru acest din urmă caz adică în contra embaticarului rău de plată, legea Caragea prescrie prin art. 4, cap. V, pag. 3, o acțiune de isgonire cu beneficiul unui termen de plată, în urma exprării căruia numai embaticarul poate fi expulzat, care este însă calea de urmat a nudului proprietar când embaticarul său înțelege a se erija în proprietar absolut, sau când acest uzurpator, al drepturilor sale, este un terțiu?

Având în vedere că în conformitate cu toate principiile care motivează această materie, nudul proprietar al unui teren embaticar, este în mod netăgăduit — un proprietar real — embaticul nefind decât un fel de închiriere (Alexandresco, acțiuni) lui îi sunt — prin urmare — rezervate pentru recunoașterea drepturilor sale toate acțiunile conform dreptului comun, așa în cât el poate uza atât de acțiunea posesorie, cât și de cea în revendicare;

Având în vedere că, în drept fiind o axiomă, că emfiteoza constituie o speță de locațiune, existența ei implică în mod necesar acordul a două voinți, adică acea a nudului proprietar, cât și acea a embaticarului;

Având în vedere de asemeni, că deși embaticul are caracterul unui contract de locațiune perpetuu, el este obligatoriu, numai pentru nudul proprietar, nu e obligatoriu și pentru embaticar;

Având în vedere cu alte cuvinte, că dacă un embaticar, nu mai voește la un moment dat, să-și conserve această calitate și dacă face acte de exclusiv proprietar, el nu poate fi obligat de nudul proprietar a rămâne embaticarul său și în acest caz aceluia îi revine dreptul integral al proprietății sale liber de desmembrământul embaticar și calea pentru a reintra în plenitudinea drepturilor sale nu poate fi decât acțiunea în revendicare, iar nu acția în isgonire, rezervată de codul Caragea, numai în ce privește pe embaticarii cari fără a articulari vreun alt drept decât acela al embaticarului lor, nu pot sau nu voesc a-l achita la timp nudului proprietar;

¹) Această sentința a fost casată de Inalta curte prin decizia No. 359/913 ce este publicată tot în acest număr la pag. 741.

Având în vedere că contractul de embatic ce reclamantul a avut cu autorii păritului Traian Ulmamei, fiind desființat prin nevoia acestuia de a se mai comporta ca embatic și prin faptul să de a se pretinde proprietar absolut al terenului în litigiu, dânsul are drept azi a-l revendica dela părit, deținătorul de fapt al acestui teren;

Având în vedere că a obliga azi pe Traian Ulmamei a plăti embatic reclamantului ar fi a înființa azi un nou embatic, lucru prohibit categoric de art. 1415 din codul civil;

Având în vedere că cererea subsidiară făcută de părit pentru prima oară azi la judecarea acestei divergențe, nu e de natură a schimba întru nimic situația procesului;

Având în vedere într'adevăr că reclamantul Traian Ulmamei, a confirmat chiar azi a tăgădui că ar fi embaticarul lui Radu Popescu, asupra locului în litigiu, al cărui proprietar absolut se pretinde, susținându-și apelul, dar cerând numai pentru a nu perde lotul, în subsidiar a se conforma cel puțin cartea de judecată apelată, adică a fi considerat ca embaticar;

Având în vedere că cestiunea în drept asupra admisibilității în principiu a acțiunii în revendicare intențată de reclamantul apelant Radu Popescu înaintea primei instanțe, depinde de felul cum apelantul părit Traian Ulmamei, a înțelege să se comporte față de dânsul, relativ la termenul în litigiu, iar nu de felul capțior, cum înțelege a se apăra azi înaintea tribunalului, când pe de o parte tăgăduște a fi fost vre odată embaticarul aceluia, susținându-și apelul ce a făcut contra hotărârii primei instanțe, iar pe de altă parte cerând în mod subsidiar, a fi considerat ca embaticar;

Având în vedere că în afară de toate aceste cestiuni de principiu mai există o imposibilitate de fapt, că apelantul părit, să fie declarat embaticar al locului în litigiu și anume, că nu s'ar putea fixa quantumul acestui embatic;

Având în vedere că a hotărî, cum a făcut judecătorul

de ocol și a declara pe Traian Ulmamei embaticarul lui Radu Popescu, echivalează, cu a nu fi hotărît nimic, căci embaticarul, nu ar ști cât să-l plătească și nudul proprietar, nu ar ști de cât să-l apuce;

Având în vedere că părțile nici nu ar avea posibilitatea de a stabili acei quantum, chiar dacă ar considera, că aceasta nu ar însemna înființarea unui nou contract de embatic, întrucât proba cu martori în acest scop nu e admisibilă, conform art. 2, cap. V din codul Caragea;

Având în vedere că jurisprudența a admis într'adevăr că se poate face prin martori, dovadă că s'a plătit un embatic, nu pentru stabilirea însă a însuși acestui drept, ci numai când se susține că plata embaticului a constituit un mijloc de posesiune spre a duce la prescripție, în lipsă de alte titluri ale nudului proprietar, atunci când s'ar vedea uzurpat în drepturile sale;

Având în vedere că întrucât pentru motivele mai sus expuse, o acțiune în revendicare în cazul de față este în principiu admisibilă, urmează să o examinăm dacă această acțiune este fondată în fapt;

Având în vedere că pentru considerentele specificate de d-l judecător de ocol în cartea de judecată apelată, pe care tribunalul, le adoptă în totul, acțiunea în revendicare făcută de Radu Popescu, în numele copiilor săi minori, este pe deplin dovedită și urmează a fi admisă în totul ca atare!

Având în vedere că întrucât din procesul-verbal cu data 4 Mai 1912 format de d-l judecător de ocol cu ocaziunea cercetării locale ce a făcut, se constată că păritul Traian Ulmamei a făcut oarecari plantațiuni pe terenul în litigiu, urmează a i se rezerva dreptul de a face o acțiune principală conform art. 494 din codul civil în contra reclamantului R. Popescu;

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător de instrucție Chiril Alimănescu, Tribunalul respinge, etc.

(ss) N. Jac Constantinescu, Ch. Alimănescu D. Golescu

REZUMATELE JURISPRUDENTEI IN ALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE ¹⁾

CASATIE S. I

Recurentul C. I. Poapia prin d-l avocat M. Antonescu, Intimatul Ministerul de Interne prin d-l avocat P. Negulescu,

Istazuri comunale. — Regulamentul pentru măsurătoarea și hotărnicia istazurilor comunale. — Forma în care are a se face contractul pentru istazuri. — Dacă perfectarea contractului depinde de instrumentul probatoriu, adică ca contractul să fie autentic și transcris spre a se cedă comunei istazul.

2. Legiuitorul, prin art. 1 din regulamentul pentru măsurătoarea și hotărnicia istazurilor comunale, care prevede că după aprobarea ofertei făcută de proprietar se va încheia îndată contractul autentic pe baza căruia comuna intră de drept și de fapt în stăpânirea istazului, a înțeles numai a prescrie comunei forma în care trebuie să facă contractul spre a avea o garanție mai mult în apărarea intereselor sale, fără însă a supune perfectarea contractului de vânzare formării instrumentului probatoriu, adică contractul autentic și transcris, întrucât o dispozițiune din regulament nu poate modifica un principiu din lege. (Cas. s. I, decizia 473 din 10 Septembrie 1913, prin care se respinge recursul făcut contra deciziei Curții de apel Buc. s. I, No. 48/1913).

¹⁾ Deciziile ale căror spețe sunt însemnate cu steluță * prezentând o importanță juridică deosebită, vor fi publicate în extenso în numerele viitoare.

Redacția

CASATIE S. II

Recurentul Gh. B. Gheorghe prin d-l avocat P. Bors, Ministerul Public prin d-l Procuror-general Sc. Popescu.

Abuz de încredere — Pădurar al statului. — Insușirea în folosul său a unor bunuri ale statului.

2. Săvârșește delictul de abuz de încredere un pădurar al statului care, în scop de a-și apropia în folosul său un bun al statului, dă oamenilor însărcinați cu fasonarea și căratul lemnelor, în loc de banii pe cari îi primise în acest scop dela diriginții unor școli, crăci și buturugi cari erau ale statului. (Cas. II, decizia penală No. 1675 din 3 Septembrie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei C. de apel Craiova, s. II, No. 162/1913).

CASATIE S. III

Recurentul Ilie Bucur prin d-l avocat Petrescu, Intimatul Ministerul de finanțe prin d-l avocat Othulescu.

Pensie. — Cerere de a fi înscris. — Indatorire de a completa actele până la 31 Martie. — Art. 47 al. 3 legea pensiilor.

1. Art. 47 al. 3 din legea generală a pensiilor prevede în mod formal că cel mai târziu până la 31 Martie petiționarul este dator, nu numai a prezenta cererea de pensionare, dar și a completa actele. Oricare ar fi fost împrejurările și motivele cari l'au împiedicat a completa actele până la termenul prescris, legea nu admite nicio excepțiune. (Cas. III, No. 374 din 10 Iunie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei C. de apel din Buc. s. III, No. 65/1913).